

Cuprins

Capitolul I. S-a ieftinit benzina, Freddy!	7
Capitolul II. Dumnezeu are urechi de măgar	21
Capitolul III. Vede-vi-se chemarea	57
Capitolul IV. Ci era numa basne	88
Capitolul V. Din salam tai o felie	119
Capitolul VI. Barba lui Lincoln	148
Capitolul VII. _____	173

Colecția „Ego. Proză” este coordonată de Lucian Dan Teodorovici.

© 2013 by Editura POLIROM

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Foto copertă: Carmen Parii

Foto autor: © Mircea Struțeanu

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506

București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1,

sector 4, 040031, O.P. 53, C.P. 15-728

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

NIMIGEAN, O.

Mortido / O. Nimigean. Ed. a 2-a rev. – Iași: Polirom, 2013

ISBN print: 978-973-46-3407-1

ISBN ePub: 978-973-46-3356-2

ISBN PDF: 978-973-46-3357-9

821.135.1-31

Printed in ROMANIA

O. Nimigean

MORTIDO

roman

Ediția a II-a, revăzută

POLIROM
2013

Și va mai fi tras un fum, sorbindu-l, probabil, pățimaș. Pe urmă va fi început să dea din mâini și să țopăie, va fi dus mâinile la gât și la piept, se va fi trântit pe ciment și se va mai fi bîțuit și acolo, eventual horcăind. Apoi va fi înțepenit. Ce spun, a înțepenit de-a binelea.

Abăza s-ar apleca și l-ar întoarce cu fața spre Dumnezeu. Gura moșului se îmbăloșase, schimonosită.

Treaba mersese șnur, nepoate! Adică „very well“. Nu mă mai întrerupe! Aveam vreo patru ore la mîna mea. Credeau ăia că se joacă cu noi?! N-aveau ei față! *This is not possible*. Dacă voiam eu să fac confetti din tîrgul ăla, apoi făceam confetti, cum am și făcut. *Isn't it?* I-am spulberat în vînt, așa, de-un pamplezir. „Unfounded“, cred că așa se zice. Ăă?! Habar n-ai ce zăpăceală era acolo! Numai bine să-i dai cu cracii-n sus! Ce zici?! Nu știu cum se zice! „To kill“, cam pe-acolo, nu? „Blood“, „to murder“. Pricepi? Era fain! Ne distram de n-aveam aer! „Wonderful!“ Nu ne mai uitam la culori. De bani n-aveam lipsă. Cîcălău! „Much.“ „Loaded.“ Lucram de pamplezir și de-al dracului. Ți-am mai spus. Așa, ca să nu ruginim. Cum de ce? Păi nu ți-am spus că

O. Nimigean

erau tălîmbi? Ce înseamnă „tălîmb“? „Stupid people.“ Asta înseamnă. Ce ești tu? Ești american, *of course, sure, you bet*. Nici nu știi tu ce înseamnă să fii american, nepoate! Ai avut noroc, muccio! Ar trebui să-mi mulțumești. Pupă-mă! *Kiss me!* Așa... Unde am rămas?... Da!... Simt eu ceva prin aer. Mă doare-n cot! *I don't care!* Locul era pustiu. Numai ai noștri pot fi la ora asta. Trece o camionetă, vîști! Și dispare spre Trianon. Prin blocuri – întuneric. Mînau ăia porcii la jir, n-aveau treabă! „To sleep.“ Totuși, o tai prin stradela „Baronzi“, cu pistolul pregătit. Nu se născuse ăla care să mă dea pe mine în gît! Credeau că mă încurc eu în democrația lor?! *Sbit!* Ptiu! Dă-i în moașă-sa. Mă întorc pe „I.M. Bujoreanu“, ies pe „Aricescu“, dau în „Pantazi“ și mă retrag într-un gang, pe „Oituz“. Filez două minute zona. Nimic. „Nothing.“ Nimeni. „Nobody.“ *Zilch*. Nu le am eu cu fandaxiile, dar, la o adică, e bine să fii pe fază. „Attentively.“ OK! Intru în blocul fetei, vizavi de Agenția teatrală. Mm... Da, vizavi de Agenția teatrală. Iau liftul la cinci. Sun la ușă, de trei ori scurt, de trei ori lung și o dată scurt. Pun arătătorul pe vizor. Dincolo mișcă. Pe urmă liniște. Hă, hă! Se deschide încet-încet

ușa, pe toată lungimea lăntișorului. Îi împing un umăr și năvălesc strigînd „Bau!”. Cordula țiuie, „Ioi!”, și se dă înapoi. Gata, nepoate, sărim peste asta. *Good sleep!* Ai și adormit?!

Cordula i se aruncă în brațe, sufocîndu-l. Simte limba ei lascivă și ageră cum îi umple gura, pipăindu-i gingiile, palatul, omușorul, are impresia că îi alunecă pe faringe și-i curge pe trahee pînă în plămîni. O împinge, reflex, pe Cordula, cu degetul în coaste. Fata sare în lături, chițăind înfuriată, în timp ce Abăza se zguduie, cuprins de o tuse convulsivă, icnită, din tot corpul. Pălăria i se rostogolește pe covor. Cordula i se aruncă în spate, îl încolăcește cu brațele ei cărnoase și-i înfige dinții în ceafă. Un cot bine plasat o chircește la picioarele lui. Gura ei roșie unduie ca o meduză, ca o floare carnivoră, ca o... Abăza apucă fata de subsuori și o mușcă de gît cu poftă, pînă simte în gură gust proaspăt de sînge. Rîd, ținîndu-mă cu mîinile de burtă. Abăza o duce în dormitor și o prăvălește în cearșafurile albastre ca Egeea. Se întoarce în baie și-și tamponează ceafa. Își recuperează pălăria de pe covor. O scutură, o atîrnă în cuier, învîrte yala.

O. Nimigean

— Îmi placi muuult, muuult de tot!... mugește senzual Cordula dintre perne, mîngîindu-și gamba cu talpa.

Urmele dinților ard pe gîtul ei ca o broșă de rubine.

— Încă nu te-ai dezbrăcat?

Își va umezi buzele, trecîndu-și printre ele vîrful aprins al limbii. Deasupra Cordulei, multiplicîndu-i imaginea, sînt lipite postere mari, cu țîțele Samanthei Fox rupînd firave țesături. Pe măsuta scundă de la căpătîiul patului – o sticlă de „Napoleon“, pe sfert golită, patru pahare groase, în pereții cărora lumina veiozei a înghețat ca un jeleu, și o chesca de caviar, cu lingurița alături. Pe peretele dimpotrivă, chiar în ochii Cordulei, un afiș lung de jos pînă sus, înfățișînd – obelisc, turn, far bătut de talaze și țintuind cerul – un falus solitar și senin. Simțim din nou pustiul și singurătatea. De aceea privirea ne alunecă, odată cu Abăza, pe ecranul televizorului, unde vedem o tînă ră superbă, înotînd, goală, într-un bazin atît de albastru, încît poftele noastre, o clipă trezite, se domolesc, scad, dispar, înlocuite de nostalgii fără înțeles. „Femeia este o pasăre...“, îngîină Fra, iar Cordula nechează, cu o țîță scăpîndu-i

din cămașă – i-i sfîrcul strîns ca duda –, nechează încetișor, apoi gîlgîie în nechezături, se scutură toată, parcă se desprinde carnea de pe ea, apoi irumpe într-un hohot de rîs cînd cristalin și copilăros, cînd alintat și pervers, cînd dezlănțuit ca o avalanșă. Nimeni, nici Dumnezeu, nu înțelege rîsul unei femei. Darmite noi?... Paharele zăngăne pe tavă. Lustra se clatină, ca pe vapor. Abăza, sub tocul ușii, ținîndu-se bine, strigă – strigăm toți trei – „Cutremur!”. Cordula își apucă sînul și-l strînge între degete fără să se oprească din rîs, îl frămîntă, își vîră unghiile mov în pielea arămie, trage, nechezînd iarăși, cu degetele.

— Tu n-ai simțit nimic? A fost cutremur! îi reproșează Abăza, redevenind stăpîn pe situație.

— N-a fost nimic, rîde mai departe Cordula, acum ca pentru sine, lingîndu-și țîța. N-a fost nimic. Tu chiar nu te dezbraci?!

Prin pînze și văluri – cine știe ce vâl ne acoperă și pe noi, ca un giulgiu? – se întrezăresc, întinși pe paturi, cu cupe de argint în mîini, amicii lui Caranos, șapte bărbați, pe jumătate goi. În pletele lor lucesc diademe, în degete – inele mari cu pietre, bărbile unse cu mir se răsfiră, pe nevăzute, în încăpere. Sclavii negri

intră cu tăvi de aramă, trec prin peretele holului, plutesc prin Abăza și prin Cordula, ajung pe balcon și dincolo de balcon, servindu-le stăpînilor pîine corinteană aburindă, păsări fierte în mirodenii, rațe dospite în grăsime, porumbei cu pielița ca șofranul. Și fiecărui oaspe îi mai lasă în față, ca dar, o cupă de aur pe lîngă cea de argint. Proteias închină vinul de Thasos, Hippolochos rupe o aripă de porumbel și o mestecă bine, cu os cu tot, intră iar sclavii, aducînd cununi de flori dintre frunzele cărora strălucește corola florii de aur. Caranos le povestește despre mîncăciosul Apicias, un Brillat-Savarin al Antichității, zice, dar asta nu poate s-o zică el, ci alții, prin ei, peste ei, cu ei, adunați sub tapiserii de Cadis și bergamuri, la o masă lungă – tocmai sînt servite stridiile de Cancale, iar d'Albignac a găsit potrivit să-l evoce pe Apicias: „Apicias a inventat apiciile, Savarin savarinele“ – la care comesenii vor rîde franțuzește, numai contele Borissoff, afumat deja, se va lăbărța ca pe stepa lui natală „Hă! Hă! Hă! Hă!“, „Ho! Ho! Ho! Ho!“, și nu vor mai rezista nici ceilalți, „Hi! Hi! Hi! Hi!“, „Ha! Ha! Ha! Ha!“, stîrniți de verva deșăntată a rusului. „Apicias“,